

Toen ik in Jeruzalem studeerde, kreeg ik bezoek van mijn ouders. Ze kwamen met een andere priester-vriend een bedevaart te doen in het heilige land. We gingen naar de berg Tabor in Galilea. Op de top van de berg ligt een zeer mooie romaanse kerk, gebouwd door een Italiaanse architect, met een grote centrale toren die Jezus vertegenwoordigt en twee kleinere torens die Mozes en Elia voorstellen. Het was een zonnige dag en op een gegeven moment werd de hemel bewolkt en een wolk bedekte ons, zoals het gebeurde bij de gedaanteverandering van Jezus. Dat duurde slechts enkele minuten. Het was een zeer indrukwekkende religieuze ervaring voor ons. De apostelen en ook iedereen van ons hebben vaak van een Thaborervaring genoten.

1. De Heer brengt Petrus, Jacobus en zijn broer Johannes boven op de hoge berg, de Thabor. Die berg is een plaats van ontmoeting met God, van gebed, een plaats tussen de vlakte en de hemel. Hun Meester veranderde voor hun ogen van gedaante, zijn goddelijkheid straalde vanuit zijn lichaam precies zoals het zou gebeuren in zijn verrijzenis. Mozes - de wet- en Elia – de profeten-praten met Hem over zijn dood aan het kruis.

Het is een moment van glorie op het pad van Jezus naar Jeruzalem. De drie apostelen beschouwen het tafereel (Jezus, Moses en Elias) en willen dat het doorgaat: laten we hier drie tenten opslaan, zegt Petrus. Ze horen een stem uit de hemel die openbaart wie hun leraar is en wat ze moeten doen: Dit is mijn geliefde zoon, luister naar hem.

Petrus wil dit moment vasthouden maar ze moeten de berg afdalen met Jezus en terugkeren naar het dagelijkse leven. Bij het afdalen van de berg vertelt Jezus hun over zijn komende passie en verrijzenis, zodat ze begrijpen dat Hij moet lijden, dat zijn liefde tegenover ons mensen onbegrenst is. Tegelijkertijd zouden ze dan begrijpen dat ook zij het kruis en de glorie van Jezus zullen meemaken in hun eigen leven.

2. Het boven op de hoge berg staan, het zien van de Heer, het bedekt worden door de wolk (door de Heilige Geest) en het horen de Gods stem, is de ervaring van gebed. Gebed opent de hemel. Het met de Heer afdalen van de berg, het naar hun dagelijkse leven terugkeren met Christus die over het kruis en de verrijzenis spreekt, is gelijk het lopen met Christus, elke dag van ons leven. Met Christus die van ons houdt tot het kruis, lopend met Hem met de gewisheid dat we verenigd zijn met Hem met ons verdriet en met ons vreugden. Thabor, het gebed, is een bron van christelijke leven, het christelijke leven is ook een bron van gebed, van Thabor.

3. Over een paar maanden zal een 15-jarige worden zaligverklaard in Rome. Hij was een levend rolmodel van dit mysterie van de Thabor: van gebed en christelijke naastenliefde. Hij kan ons allen inspireren met deze vastentijd.

Carlo Acutis werd geboren op 3 mei 1991 in Londen en stierf op de jonge leeftijd van 15 jaar als gevolg van een onstuimige leukemie. Hij plaatste het sacrament van de eucharistie in het midden van zijn leven. Zijn moeder herinnert zich: *'Mijn zoon heeft als kind, vooral na zijn eerste communie, nooit de dagelijkse afspraak met de Heilige Mis en de rozenkrans gemist, gevolgd ook door een moment van eucharistische aanbidding.'*

Jezus was de vriend met wie hij elke dag praatte. De dagelijkse ontmoeting met Jezus stond centraal in zijn dag en daar concentreerde al het andere zich op. Voor hem was het een heel belangrijke ontmoeting, vertelt zijn moeder. *"De eucharistie is mijn weg naar de hemel. We hebben veel meer geluk dan degenen die 2000 jaar geleden in contact met Jezus leefden omdat zij moesten lopen omdat ze nog steeds beperkt waren door ruimte en tijd om Jezus te zien, om hem aan te raken. In plaats daarvan gaan wij gewoon naar de kerk nabij ons huis en we hebben Jezus daar aanwezig en we hebben zo Jeruzalem nabij ons huis."* Thabor.

Op zijn eerste dag als pastoor van zijn parochie heeft die pastoor Carlo gezien aan het bidden in de lege kerk voor het tabernakel. Hij kende Carlo niet en begon met hem te praten: *"Maar jij, kom je hier elke dag om voor de eucharistie te bidden?"*

"Ja, zegt hij, want hierdoor kan ik licht krijgen voor alles wat het leven van me vraagt. Thuis met mijn aandacht voor de zorg die mijn ouders voor mij hebben, en op school voor al wat ik leer. Bovenal leer ik graag hoe ik tegenover anderen moet staan." De afdalen van de berg met Jezus.

Zijn moeder zei over hem: *"Zijn immense vrijgevigheid maakte hem geïnteresseerd in iedereen: de buitenlanders, de gehandicapten, kinderen, bedelaars. Dicht bij Carlo zijn was dicht bij een fontein van zoet water zijn ... [hij] begreep de ware waarde van het leven als een geschenk van God, als een inspanning, een antwoord om de Heer Jezus elke dag in eenvoud te geven."* Ze wees er verder op: *"Ik moet benadrukken dat hij een normale jongen was die vrolijk, sereen, oprecht en behulpzaam was en ook hield van gezelschap, hij had graag vrienden."* Hij was begaafd met alles wat met computers te maken had, zodat zijn vrienden en ook de volwassenen met zelfs een diploma in computertechniek hem als een genie beschouwden.

"Alle mensen worden geboren als originelen," zei hij, *"maar velen sterven als fotokopieën."* Om te sterven als een 'origineel', beweerde Carlo, moest hij geleid worden door Christus en voortdurend naar Hem kijken. Tabor en dal, gebed en dagelijkse leven.

4. Broeders en zusters, zoveel "Taborervaringen" worden ons hier op aarde geschonken; ze mogen ons aanmoedigen en versterken in het goede.

Moge de Heer ons zijn genade verlenen op voorspraak van onze Moeder Maria en Sint-Jozef in de hem toegewijde maand, zodat we met hoop en vertrouwen en innerlijke vrede voort kunnen lopen op de weg naar Pasen en op de weg van ons leven. Amen.

Citaten:

Toen hij elf was schreef Carlo dit: *"Hoe meer eucharistie we ontvangen, hoe meer we op Jezus zullen lijken en op deze aarde zullen we van het paradijs genieten!"*

"Ons doel moet het oneindige zijn en niet het eindige. Het oneindige is ons thuisland. We zijn altijd in de hemel verwacht."

"Om altijd dicht bij Jezus te zijn, dat is mijn levensplan." Hij blijft een inspiratie, vooral voor tieners die niet zeker weten of ze zowel heilig als 'normaal' en individueel uniek kunnen zijn.

Carlo plaatste het sacrament van de eucharistie in het midden van zijn leven. Hij noemde het *'mijn snelweg naar de hemel'*.

De heldhaftigheid waarmee hij zijn ziekte en dood tegemoet trad, heeft velen er zeker van overtuigd dat hij echt iemand speciaal was. Toen de arts die hem behandelde hem vroeg of hij veel leed, antwoordde Carlo: *"Er zijn mensen die veel meer lijden dan ik!"*